

ชื่อ : แลนสลอต ดีน (Lancelot Dean)

ชื่อเล่น : แลนซ์

วันเกิด : 22 มิถุนายน 25XX

ราศี : เมถุน

กรุ๊ปเลือด : B

อาชีพ : นักร้อง

สิ่งที่ชอบ : N/A

อาหารโปรด : N/A

สถานที่โปรด : N/A

ของที่มีพกติดตัวเสมอ : N/A

สเป็กสาวในฝัน : N/A

นิยามความเป็นตัวเอง : N/A

บทสัมภาษณ์

'แลนสลอต ดีน' ขับสปอร์ตคาร์เข้ามาเทียบบาทวิถีหน้าอาคารสูงใหญ่ ย่านใจกลางเมือง เขาสวมแว่นกันแดดสีชาเข้มรับกับสีครีมของคาร์ดิแกน ดูสบายตาและดูดีจนผู้คนที่เดินอยู่ต้องเหลียวหลังมอง ในที่สุดเราก็มีโอกาส ได้พูดคุยกับ 'เจ้าชายต้องห้าม' คนนี้เสียที!

นักร้องหนุ่มลูกครึ่งเยอรมันที่เพิ่งเดบิวต์ในวงการเพลงไปเมื่อสองเดือน ก่อนได้สร้างปรากฏการณ์แฟนคลับเยอะที่สุดในวันเดบิวต์ ความสำเร็จของเขามาร่วมกับ 'คดีเจ้าชายต้องห้าม' ที่กำลังโด่งดังอย่างมากในขณะนี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงคนไหนที่สนิทสนมกับเขา ทั้งเพื่อน แฟนสาว หรือแม้แต่แฟนคลับของเขามักจะถูกทำร้ายจากบุคคลนิรนามจนตกเป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์อย่างอีกทีก็ครึกโครมในช่วงหนึ่งเดือนที่ผ่านมา ทำให้หนุ่มคนนี้ไม่สามารถคบหาหรือสนิทกับผู้หญิงคนไหนได้เลย ใครๆ

ก็พูดว่าเขาเป็นผู้ชายที่ผู้หญิงไม่สามารถอยู่ใกล้ได้ และนั่นคือที่มาของฉายา 'เจ้าชายต้องห้าม' นั่นเอง

รู้สึกยังไงบ้างที่ได้รับเลือกเป็น Prince of Zodiac

แลนสลอต : ขอคุณที่สนับสนุนผมครับ และถึงแม้ผมจะเพิ่งเดบิวต์ได้ไม่นานแต่มันเป็นการต้อนรับที่อบอุ่นมากๆ เลย

คิดว่าอะไรทำให้คุณได้รับเลือก

แลนสลอต : นั่นสิยะ (ยิ้ม)

ชีวิตหลังจากได้กลายเป็น Prince of Zodiac มีอะไรเปลี่ยนไปบ้างมั๊ย

แลนสลอต : ได้รับการสนับสนุนมากขึ้นครับ

คิดว่านิสัยตรงกับราศีตัวเองรึเปล่า

แลนสลอต : เอ...ผมไม่ทราบว่ารราศีของผมเป็นยังไงนะสิ

สิ่งที่คุณเกลียดมากที่สุดในชีวิต

แลนสลอต : ผมหวังว่าคดีเจ้าชายต้องห้ามจะจับตัวคนร้ายได้สักทีครับ

ความรักของหนุ่มราศีนี้ หรือความรักในแบบของคุณเป็นแบบไหน

แลนสลอต : ผมไม่ใช่ผู้วิเศษครับ ผมเป็นเพียงชายคนหนึ่ง แต่ผมอยากจะทำให้ผู้หญิงของผมรู้สึกได้ว่าเธอเป็นโลกทั้งใบของผม อ่า... พูดอย่างนี้มันน่าอายใช่ไหมเนี่ย~

อะไรสำคัญที่สุดในชีวิตคุณ

แลนสลอต : คุณแม่ของผมครับ

ถ้าเปลี่ยนราศีได้...คุณอยากเกิดราศีอะไร และเพราะอะไร
แลนสลอต : ผมไม่เคยคิดเรื่องนี้เลย แต่ถ้าอยากจะเปลี่ยนขอเกิด
ราศีเดียวกับคุณแม่ละกันครับ ผมหวังว่าตัวเองจะเป็นคนน่ารักมากๆ
แบบท่านเลยนะ ^^

หลังจากนี้ คุณวางแผนอะไรไว้กับชีวิตคุณบ้าง
แลนสลอต : ทำทุกวันให้ดีที่สุดครับ

ฝากอะไรถึงคนอ่านของเราที่ช่วยกันโหวตให้คุณหน่อย
แลนสลอต : ♀~ คุณเป็นเหมือนรักแรกพบ ทำให้ผมอยากเดิน
จับมือกับคนแปลกหน้า คุณเป็นเหมือนเหล่าแรงๆ ทำให้ผมรู้สึกเป็นบ้า
นี่มันแย่งเลยนะ ผมทำอะไรไม่ได้ นอกจากหลบหน้าด้วยความเขินอาย
เท่านั้น ♀~ (ติดกีตาร์และร้องท่อนฮุคของเพลงในซิงเกิ้ลแรกของเขา)

1

ขว๊บ

ฉันโรยตัวลงมาจากคานภายในฮอลล์เพดานสูง กระโดดไต่ราวเหล็ก
ไปตามมุมต่างๆ ก่อนจะตีลังกาหมุนตัวกลางอากาศแล้วกลับตัวลงสู่พื้น
อย่างคล่องแคล่ว

ตึก

"โอเค!" เสียงคุณลุงปรบมือดังก้องไปทั่วโรงฝึก

"ฉันผ่านหรือยัง -O-"

คุณลุงยกไหล่

"เอาจริงๆ นะ ฉันเป็นบอดีการ์ดได้รึยัง!"

คนที่ยืนอยู่ตรงข้ามค่อยๆ เหยย้มออกก่อนจะพยักหน้าเบาๆ

"จริงนะ!!! ูู้ฮู้!" ฉันตะโกนเสียงดังไปทั่วด้วยความดีใจ ในที่สุดก็จะ
ได้ออกงานสักที >_<!

คุณลุงเปิดโรงเรียนสอนศิลปะการต่อสู้ตั้งแต่ฉันยังเด็กๆ ฉันก็เลย
คุ้นเคยและชอบเรื่องต่อสู้มาตั้งแต่นั้น เรียกได้ว่าแทบจะโตขึ้นมาพร้อมกับ
โรงเรียนแห่งนี้เลยละ แต่ไม่ว่าจะฝึกกับคุณลุงมานานแค่ไหน ท่านก็

ไม่ยอมปล่อยให้ฉันออกไปทำงานเป็นบอดีการ์ดเหมือนคนอื่นๆ ลักก็

"เมแกน เราแต่งงานกันเถอะ! ฉันชอบผู้หญิงเท่าๆ แบบนี้เลย!"

"อ่า นั่นสิ เพ่ชะมัด ♥"

พวกผู้ชายที่อยู่ในบริเวณนี้พากันส่งเสียงแซว

ผัวะ!

ฉันโยนผ้าเช็ดเหงื่อใส่หัวไอ้พวกนั้นอย่างหมั่นไส้ เห็นฉันเป็นผู้หญิงคนเดียวในโรงเรียนหน่อยก็เลยเล่นหัวเล่นตัวกันตลอด --^

"เอาล่ะๆ ไปเตรียมตัวกันได้แล้ว อีกเดี๋ยวจะมีลูกค้ำมา" คุณลุงว่า

"เอ๊ะ? ลูกค้ำ?" ฉันหันไปให้ความสนใจทันที

ลูกค้ำที่ว่าก็คือคนที่กำลังมองหาบอดีการ์ด ทั้งบอดีการ์ดประจำตัวและบอดีการ์ดในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งก็ได้ โรงเรียนของคุณลุงเรียกว่าเป็นโรงเรียนสอนศิลปะการต่อสู้ที่ผลิตบอดีการ์ดฝีมือมาหลายคนแล้ว จึงมีลูกค้ำจำนวนไม่น้อยติดต่อเข้ามาเป็นระยะๆ

"อืม ลูกค้ำจะเข้ามาเลือกบอดีการ์ดด้วยตัวเอง"

"งั้นฉันลงแข่งด้วยได้ไหม้ย!" ฉันถามด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น ถ้าฉันพร้อมที่จะเป็นบอดีการ์ดอย่างที่คุณลุงคอนเฟิร์มแล้วจริงๆ บางทีฉันอาจจะได้งานนี้เป็นงานแรกเลยก็ได้ >_<!

"ไม่ได้ ลูกค้ำคนนี้เป็นผู้ชาย และเขาก็เป็นผู้หญิง จะไปปกป้องผู้ชายได้อย่างไร"

"แต่ฉัน...!"

"อีกอย่างนะ ไม่มีผู้ชายคนไหนที่อยากจะเอาผู้หญิงไปเป็นบอดีการ์ดหรอก"

"งั้นเมื่อลุงมั่นใจนักว่ายังงั้นลูกค้ำก็ไม่เลือกฉันแน่ๆ แค่นี้ฉันลงแข่งด้วยจะเป็นไรไป -O-"

"เอางั้นก็ได้"

"ต้องอย่างนั้นสิ!" ฉันยิ้มอย่างอารมณ์ดี

"ไปเตรียมตัวได้แล้วไป!"

ฉันเดินไปยังห้องล็อกเกอร์ด้วยอารมณ์ที่สับสนสุดๆ ไม่บ่อยนักที่

ลูกค้าจะเข้ามาเลือกบอด้การ์ดด้วยตัวเอง เพราะปกติแล้วคุณลุงจะเป็นคนจัด บอด้การ์ดส่งให้ลูกค้าซะมากกว่า ครึ่งนี้ก็เลยเป็นอีกครั้งที่ทุกคนจะได้แสดงฝีมือกันอย่างเต็มที่เพื่อที่จะได้ออกไปทำงานนอกโรงเรียนสักที

"เมแกน แน่ใจนะว่าพร้อมแล้ว" โทนี่ปิดประตูตู้ล็อกเกอร์พลางหันหน้า มาถามฉัน เขาเป็นลูกน้องคนสนิทของคุณลุงที่คอยฝึกให้ฉันมาตลอด เรียกได้ว่าเป็นโค้ชใหญ่รองจากคุณลุงเลยละ

"แน่นอนสิ!"

"เธอนี่น่า ทำไมถึงได้อยากเป็นบอด้การ์ดนัก"

"สงสัยว่าฉันจะอยู่แถวนี้นานไปหน่อย ก็เลยชอบเรื่องพวกนี้ละมั้ง ถ้าได้ออกไปทำงานมันคงน่าสนุกกว่าเอาแต่ฝึกไปวันๆ นะ"

"มันอาจจะไม่เป็นอย่างนั้นก็ได้นะ เรื่องตื่นตื่นที่เธอคิดว่าจะเจอ บางทีมันอาจจะไม่เกิดขึ้นเลยก็ได้ ถ้าอยู่ที่นี้เธอจะได้ฝึกทุกวัน แต่ถ้าออกไปทำงานเธออาจจะทำได้แค่อยู่เฉยๆ ก็ได้"

"แน่ะ" ฉันหันไปยิ้มกริ่มกริ่ม

"อะไร --"

"นายไม่ยอมให้ฉันออกจากโรงเรียนละซี~"

"เฮอะ หลงตัวเอง --^"

"ทำไงได้ละเนอะ ฉันเป็นผู้หญิงคนเดียวในนี้ซะด้วยสิ~"

"ผู้หญิงที่ไม่ทำอะไรกับผู้ชายเลยตั้งแต่หัวจรดเท้าเนี่ยนะ"
ปัง!

ฉันปิดประตูตู้ล็อกเกอร์แล้วหันไปตีหน้าบึ้งใส่ "☹"

"อ้าว ก็มันจริง เธอนะนะ นอกจากจะผมสั้น แถมยังตัวสูงแล้ว หน้าอก ยังเล็กกว่าชนมครกอีก ไหนจะเสียงแหบๆ อย่างกับห่านนั่นอีก --;;"

"ปากนายมัน..." ทำด้วยอะไรวะเนี่ย!

"นี่ถ้าใส่กระโปรงฉันคงคิดว่าเธอเป็นตุ๊ดแน่ๆ"

"เคยเห็นฉันใส่ห่อยะ ถึงได้มาวิจารณ์ --*"

"ไม่เอาโดนว่าก็หัดใส่ซะบ้างสิ"

"จะให้ฉันใส่กระโปรงตีลังกาไปมานะหรือ แหมๆๆ ไม่ต้องหลงเหลือ

อะไรให้ให้อายอีกแล้ว --^"

"สยดสยของน่าดู :P"

"ได้... ☹"

"ไงก็เถอะ ถ้าเธอยังไม่พร้อมก็ไม่ควรจะทำงานจริงๆ นะ"

ฉันหันไปยิ้มที่เห็นเพื่อนหวงโย "เอาเถอะน่า ฉันยังไม่ออกจากโรงเรียนเร็วๆ นี้หรอก ยังต้องฝึกอีกนาน นายก็รู้ว่าคุณลุงชอบก็ฉันจะตายไป บอกว่าฉันผ่าน แต่คงไม่ให้งานฉันง่ายๆ หรอก"

"นั่นสินะ" โทนี่ยกไหล่

"ไปกันเถอะ ป่านนี้ลูกค้าคงมาแล้ว"

"เธอไปแข่งกับพวกผู้ชาย อย่าประมาทละ"

"ไอ้พวกนั้นไม่กล้าเล่นงานฉันแรงๆ หรอกน่า นายก็รู้ว่าคุณลุงจะทำยังไง -O-::"

"ไม่รู้สิ ถ้าฉันต้องแข่งกับเธอ ฉันคงแอบจ้างแต่ไอ้ขนมครกเล็กๆ นั้นแน่เลย!"

"อ้อ ไอ้ลามก ไอ้ๆๆ" ฉันอ้าปากพะงาบๆ ต่ำไอ้โทนี่ตามหลัง แต่หมอนั้นก็ชิงวิ่งออกจากห้องไปก่อนแล้ว

ฮีย์ ☹ เห็นว่าฉันคลุกคลีกับผู้ชายหน่อยไม่ได้เลย ฉันก็เป็นผู้หญิงมีหัวใจเหมือนกันนะ!

ฮอลล์ใหญ่คือสถานที่ฝึกประจำวันและก็เป็นสำหรับแข่งขันคัดตัวบอดี้การ์ดด้วย เด็กฝึกทุกคนที่ผ่านการรับรองให้เป็นบอดี้การ์ดแล้วจะต้องจับคู่แข่งขันแสดงฝีมือกันต่อหน้าลูกค้า และตอนนี้ทุกคนก็มาพร้อมกันที่นี่เพื่อรอต้อนรับลูกค้า

ทุกสายตามองไปยังรถเปิดประทุนคันหรูที่ขับเข้ามาจอดอยู่หน้าฮอลล์พร้อมกับรถติดตามสี่ด่าสนิทอีกหนึ่งคัน คนที่ออกมาจากสปอร์ตคาร์คังเป็นลูกค้าที่ว่าอย่างแน่นอน ฉันยืนมองหนุ่มร่างสูงที่กำลังเดินเข้ามาใกล้ไบหน้าเร็วได้รูปเหมือนลูกครึ่ง ดวงตาสีฟ้าโดดเด่นในทันทีที่เขาถอดแว่นกันแดดออก ผมสี่ด่าสนิทไฮไลต์ด้วยสีควีนบุหรี่ปู่เข้าทรงขับสีผิวขาวเนียน

ของเขาให้เปล่งปลั่งมากขึ้น รสนิยมการแต่งตัวก็ดูดีจนไม่อาจจะสายตาได้ ลูกค้ำหนุ่มๆ แบบนี้ไม่ได้มีมาบ่อยๆ ซะด้วย!

"อะแหม่ๆ จะไม่แสดงออกมากไปหน่อยหรือ -O-" โทนี่กระหึ่ม ข้อศอกใส่แขนฉันใหญ่

"แสดงออกอะไรอะ"

"แหม ดูไม่รู้เลยนะเนี่ยว่าเธอก็มีความรู้สึกกับหนุ่มๆ ด้วยเหมือนกัน!"

"นายอยากตายหรือ ☹ หุบปากไปเลย" ฉันกระซิบเสียงหนักใส่หมอนั้น

"เจ็บนะเนี่ย -O-;;"

เด็กฝึกทุกคนยื่นมองคุณลุงที่กำลังคุยกับลูกค้ำ สักพักพวกเขา ก็พากันเดินเข้ามาในฮอลล์ หนุ่มลูกครึ่งกวาดสายตามองไปทั่วก่อนจะยกแขน ขึ้นไขว้กอดอกแล้วพูดขึ้นเสียงดัง

"ฉันคงไม่มีเวลามานั่งดูคนทั้งหมดนี้โชว์ฝีมือหรอกนะ จะเลือกเอาคนที่ฉันชอบขึ้นหน้าที่สุดก็แล้วกัน"

ยี่ หน้าตาที่ดี แต่นิสัยอย่างกับเห็บหมา --^

พวกเด็กฝึกที่ยื่นเข้าแถวเรียงหน้ากระดานต่างพากันยื่นดอกยื่นตัวตรง เพื่อให้ดูน่าเกรงขาม ส่วนฉันก็ได้แต่เบ้าปาก มองไอ้มนุษย์จอมหยิ่งนี่อย่าง ไม่สบอารมณ์ --

"นี่นาย"

...

"นายนะ!"

ฉันหันซ้ายหันขวาก็เห็นว่าทุกคนกำลังมองมาทางฉัน

"นายนั่นแหละ"

"หา?" ฉันตกใจนิดๆ ที่จู่ๆ ก็ถูกเรียก

"ก้าวออกมาข้างหน้าสิ"

ฉันก้าวตามที่เขาบอก สบตาเขาคูหนึ่งก็เลี้ยวไปมองทางอื่นอย่าง "ไม่สนใจ จะวิจารณ์ว่าฉันเป็นผู้หญิงแล้วยังเสนอหน้ามาคัดเลือกตัวอีกสินะ

--^

"ฉันเลือกนาย"

"หา?!!!"

"ตะ...!!!" ฉันรีบตะปบปากคุณลุงไว้อย่างรวดเร็วก่อนจะรีบถลาตัวไปยืนตรงหน้าหมอนั้น

"จริงนะๆๆๆ" (หน้าตาตื่นเต้นสุดฤทธิ์)

"เฮ้ พอรู้ว่าฉันเป็นคนดังแล้วไม่ต้องทำตื่นเต้นขนาดนั้นก็ได้ --"

เอาเถอะ ฉันไม่รู้ว่านายเป็นใคร หน้าตาไม่เคยเห็น ทิวก็ไม่ค่อยได้ดู แต่ตอนนี้โคตรดีใจเลยที่ได้เป็นบอดีการ์ดเต็มตัวแล้ว อ้ากกกกก >O< ถึงแม้จะเป็นให้คนปากหมา หยิ่งโยอย่างหมอนี้ก็เถอะ! นาทีนี่อะไรก็ยอม!

"ทำไมอะๆ >< ทำไมนายถึงเลือกฉัน!"

"เฮ้ ไอ้เด็กนี่ --^ ตื่นเต้นเป็นตุตไปได้"

"ตุต?"

"ที่ฉันเลือกนายก็เพราะหน้าตาของนายนั่นแหละ เวลาเห็นผู้ชายหน้าสวยมาเป็นบอดีการ์ดมันเจริญหูเจริญตาไปอีกแบบนะ โอเค?"

ฉันอ้าปากค้าง...

ว่ายังไงนะ

ผู้ชาย?

นี่เขาคิดว่าฉันเป็นผู้ชายงั้นหรอ OoO!!!

"เดี๋ยวลบ คือว่าคนนี่เป็นผู้...!" ฉันกระโดดไปตะปบปากคุณลุงไว้อีกหน

ขวับ!

แง อย่าพูดออกมาเลยนะคะคุณลุง ฉันอยากเป็นบอดีการ์ดสักครั้งจริงๆ นะ อย่าพรวดสิ่งนี้ไปจากฉันเลยน้ำ TOT

"ความจริงก็คือยัยนี่..."

พลัก!!!

ฉันอัดข้อคอกใส่ท้องของโทนี่แล้วเตะส่งอีกหนึ่งที ก่อนจะหันไปยิ้มแป้นใส่เจ้านายคนใหม่

"เห็นมั๊ยล่ะว่าฉันพร้อมสุดๆ ^^/"

"ก็ดี --"

"จะให้ฉัน...ผม...เริ่มงานวันไหนดีคะ...ฮะ" ฉันเริ่มพูดตะกุกตะกัก
ทันทีที่เพิ่งโกหกเรื่องเพศของตัวเองออกไป TOT

"พຽນนี้ให้ไปเจอฉันตามที่อยู่นี้" ว่าจบก็เอากะดาษแปะไว้ที่หน้าผาก
ซึ่งข่มไปด้วยเหงื่อของฉัน มันก็เลยติดอยู่อย่างนั้น

=_ = ช่าง... ไร้มารยาทจริงๆ

"แล้วนี่ก็เบอร์โทรของฉัน"

แปะ!

เขาทำเรื่องไร้มารยาทแบบนั้นอีกครั้ง ตอนนั้นก็เลยมีกระดาษสองแผ่น
ติดอยู่ที่หน้าผากฉัน

โชคดีไป ฉันยังอารมณ์ดีที่หมอนี้เลือกฉัน ไม่งั้นจะพ่นไฟใส่หน้า
ตัดมารยาทซะเลย ฮี๊ย!

Top ♥ 1 : "ฉันเลือกนาย"

By Lancelot

2

ประตูลิฟต์เปิดอ้าออกที่ชั้น G ของอาคารสูงแห่งหนึ่งในย่าน
ใจกลางเมือง ฉันเดินเข้าไปในลิฟต์แล้วกดเลขชั้นหกสิบหก มันคือเพนต์แฮร์
ส่วนตัวของ 'แลนสลอต ดีน' เจ้านายคนแรกในการทำงานเป็นบอดี้การ์ด
ของฉัน ข้อมูลส่วนตัวของเขาฉันพอรู้มาบ้างเท่าที่เผยแพร่ในสื่อสาธารณะ
เขาเป็นนักร้องชื่อดังที่เพิ่งเดบิวต์ได้ไม่นาน และฉันไม่แปลกใจว่าทำไมถึง
มีวัยรุ่นจำนวนมากเป็นแฟนคลับของเขา ก็ความหน้าตาดีและเสน่ห์
ของเขาที่ติดอยู่ที่ทวิตต์บอร์ดใหญ่ๆ ในเมืองยังไงล่ะ

คิดเจ้าชายต้องห้ามซึ่งเป็นที่มาของฉายาเขาอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้
เขามองหาบอดี้การ์ดก็เป็นได้

ตั้ง

ประตุลิปต์เปิดออกหน้าประตูเพนต์แฮร์ส่วนตัวสุดหุ ฉันเดินไปกดกริ่งสองครั้ง ยืนรอสักพักไม่ได้ยินการตอบรับก็ลองกดอีกครั้ง อีกครั้ง และอีกครั้ง... ไม่มีการตอบรับจากเจ้าของเพนต์แฮร์สเลยสักนิด ออย่าบอกนะว่าหมอนั้นลืมนอะ --;; คงไม่หอรอกมั้ง... ลองโทรหาเขาดูสักหน่อยดีกว่า คิดได้อย่างนั้นแล้วฉันก็เลยต่อสายถึงแลนสลอต แต่เขาก็ยังไม่ยอมรับสายอีก...

หายไปไหนของเขานะ เป็นคนนัดเราเองแท้ๆ แต่กลับติดต่อไม่ได้เลย จะหามารยาทจากคนแบบนี้ใจสักครั้งมัยเนี่ย --*

เอ๊ะ เดี่ยวสิ หรือว่าตอนนี้กำลังมีเรื่องเกิดขึ้นกับเขา? ○_○

ไม่ะๆๆ ฉันจะปล่อยให้เจ้านายมีเรื่องตั้งแต่วันแรกที่ทำงานได้ยังไง!

ขณะที่ในใจคิดฟุ้งซ่าน ฉันก็หันไปมองแถบใส่พาสเวิร์ดปลดล็อกประตูห้องที่อยู่ข้างๆ ไม่แน...ที่เขาเจียบเขียนขนาดนี้อาจจะกำลังหมดสติอยู่ในห้องก็ได้ ทำไงดีๆๆ! แล้วไอพาสเวิร์ดของเพนต์แฮร์สนี้มันคืออะไรละ อ้ากกกกก ฉันจะบ้าตายอยู่แล้ว!

2206

ฉันลองกรรหัทสเป็นเลขวันเกิดของเขา

แอด

โธ้ย ไม่ใช่ ัจฉันลอง...

0622

แอด

ผิดอีกแล้ว T_T นี่มันงมเข็มในทะเลชัดๆ

เอวาระ... ดีกว่ายืนอยู่เฉยๆ

1234

ก็ก

แล้วประตูก็ปลดล็อกอัตโนมัติทันที =_= หมอนี่มัน... ถ้ามีคนคิดจะบุกฆ่าเขาป่านนี้ตายไปแล้ว เลขพาสเวิร์ดปัญญาอ่อนอะไรเนี่ย!!!

แอด...

ฉันผลักประตูเข้าไปด้านในเพนต์เฮ้าส์ของแลนสลอต แสงแดดส่องจ้าผ่านหน้าต่างบานสูงจากพื้นถึงเพดานซึ่งเรียงกันเป็นพืด วิวด้านนอกในตอนกลางวันดูดีอย่างที่ฉันไม่เห็นบ่อยนัก การออกแบบภายในห้องเป็นแบบโมเดิร์น ฉันค่อยๆ เดินเข้าไปพลาชมองซ้ายมองขวาสำรวจเพนต์เฮ้าส์ของเขาไปด้วย ขณะที่กำลังจะหย่อนสะโพกลงนั่งบนโซฟาที่ต้องแต่งตัวลุกขึ้นอย่างรวดเร็วเมื่อเสียงหนึ่งดังลั่นห้อง

"อืาาาาาาา!"

ฉันหันขวับไปทางต้นเสียงทันที

บ้าจริง! เกิดอะไรขึ้นกันแน่เนี่ย!

ฉันรีบวิ่งไปที่ประตูบานหนึ่งด้วยความเร็วสูงก่อนจะปลดล็อกมันแล้วผลักเข้าไปอย่างรวดเร็ว

ปึง!

○_○

"เฮ้ย!!!"

"กรี๊ดๆๆๆ"

ฉันยืนตัวแข็งทื่อ เบิกตากว้างมองสองร่างที่เกือบเปลือยเปล่าอยู่บนเตียง ภาพที่กำลังเขย่าประสาททำให้หัวใจฉันเต้นถี่จนแทบระเบิดออกมา!!!

"กะ...กรี๊ดดดด TTOTT!" เห็นเต็มสองตาาา~

"แลนซ์!!!" เสียงแหลมหวีดร้องอย่างโมโห ผู้หญิงคนนั้นรีบดึงผ้าห่มขึ้นคลุมตัวแล้ววิ่งหายเข้าไปในห้องน้ำ ขณะที่แลนสลอตซึ่งใส่กางเกงบ็อกเซอร์แค่ตัวเดียวก็ลุกออกจากเตียงแล้วคว้าเสื้อคลุมมาปกคลุมร่างกายเพียงหลวมๆ จากนั้นก็เดินมายืนพิงขอบประตู มองไปหน้าฉันที่กำลังด้านชาจนกลายเป็นก้อนหินไปแล้ว T_____T...

"ยืนกรีดอยู่ได้ เป็นตุ๊ดรีโง --"

"..." ปากที่กำลังอ้าค้างของฉันค่อยๆ หุบลง ระดับสายตาค่อยๆ มองต่ำลงไปที่บ็อกเซอร์ตัวบางของเขา แลนสลอตเลื่อนตัวเข้ามาใกล้ฉันมากขึ้น หน้าอกเปลือยๆ ของเขาก็เลยอยู่ใกล้ใบหน้าฉันจนได้กลิ่นน้ำหอม

ผู้หญิงชัดเจน ฉันเลื่อนสายตาขึ้นจ้องแผงอกเนียนก่อนจะสะบัดหัวตัวเองแรงๆ แล้วเดินถอยหลังหนีอย่างเสียการควบคุม

"นะ...นาย!"

"เรียกใครนาย ฉันเป็นเจ้านายแถม --^"

"..." (เลื่อนลอย เหมือนวิญญาณออกจากร่าง)

ถ้าเขาจะยังเปลือยท่อนบนยืนคุยอยู่อย่างนี้อะนะ...

"เฮ้อ ช่างเถอะ นายเข้ามาในนี้ได้ยังไง"

"หนึ่ง สอง สาม ลี"

"เดาถูกด้วยเหร --;"

เลขเง้านั้นเด็ก ป.1 ยังเดินเข้ามาได้เลย ปัญญาอ่อนจริงๆ --^

"ฉัน..." ว่าค้างไว้แล้วรีบเบี่ยงหน้าหนีจากแผงอกเนียนของแลนสลอต

"ทั้งกตกริ่งแล้วก็พยายามโทรหาแล้ว แต่นายก็ไม่ตอบรับเลย!"

"ไม่เห็นรีงว่าฉันทำอะไรอยู่"

"อย่างน้อยก็หัดบอกกันซะบ้างสิ!"

"พูดกับเจ้านายให้มันสุภาพหน่อย ไอ้เด็กนี้ --*"

เฮอะ กับคนไม่มีมารยาทที่มายืนเปลือยท่อนบนต่อหน้าคนที่เพิ่งเจอกันแค่สองครั้งอย่างนาย ทำไมฉันต้องสุภาพด้วย

"ฉันจะนั่งรอที่โซฟาด้านนอกนะ"

"เดี๋ยวฉันตามออกไป ช่วยเตรียมน้ำผลไม้ไว้ให้ด้วย"

"อะ?" บอด้การคนะ ไม่ใช่แม่บ้าน

"อยู่ในตู้เย็นนะ --"

ปึง!

พูดจบก็ปิดประตูใส่หน้าฉันอย่างเสียมารยาทอีกตามเคย ฉันถอนหายใจทั้งอย่างเสียความพยายามเมื่อห้านาทีก่อน คิดว่าหมอนี่กำลังตกอยู่ในอันตรายแท้ๆ แต่สุดท้ายฉันดันกลายเป็นตัวขัดขวางความสุขของชาวบ้านเขา ทั้งรู้สึกผิด จะบ้าตาย และอายเหลือเกิน T_T...

ฉันเดินไปที่ห้องครัวแล้วเปิดตู้เย็นหยิบน้ำผลไม้ออกมาเทใส่แก้วอย่างที่แลนสลอตสั่ง นั่งรอเขาที่โซฟาสักพัก หมอนั่นก็เดินออกมาจากห้องนอน

พร้อมกับผู้หญิงคนเมื่อครู่

"แลนซ์ ทำไมจู่ๆ ผู้หญิงคนนั้นก็โผล่มาล่ะ" สาวสวยหุ่นดีราวกับนางแบบยืนกอดดอกพุดจาเหวียงใส่ฉันทึมที่ หล่อนดูออกด้วยแะว่าฉันเป็นผู้หญิง (- ;;)

"พูดอะไรของเธอ ไอ้หมอนี่มันเป็นผู้ชายนะ แล้วก็บอดี้การ์ดคนใหม่ของฉันด้วย"

"อะไรนะ นี้ผู้ชายหรือ" นางแบบสาวคนนั้นมองฉันอย่างพิจารณาอีกครั้งก่อนจะหันไปพูดกับแลนสลอตอีก "ผมมอย่างกับไม้เสียบผิอย่างนี้จะมาปกป้องอะไรคุณได้คะเนี่ย"

เตะก้านคอหล่อนได้ก็แล้วกัน ☹

"เฮน่า..." เจ้าของห้องกอดแหวหญิงสาวหลวมๆ

"อย่าลืมหาหานะ เราจะได้นัดกันใหม่วันหลัง"

"OK. ☺"

นางแบบสาวจู้บที่แก้มของแลนสลอตหนึ่งทีก่อนจะเดินแยกไปตรงประตู แลนสลอต (ซึ่งแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว =_=) ซ้ำเลื่องสายตามองฉันก่อนจะเดินมาจนถึงโถงฟลางยกแก้วน้ำผลไม้ขึ้นดื่ม

"ปกติแล้วบอดี้การ์ดน่าจะรู้ข้อมูลเกี่ยวกับเจ้านายอยู่แล้วใช่ไหม"

ฉันหันไปสบตากับเจ้าของนัยน์ตาสีฟ้า "ข้อมูลที่ฉันได้มาเป็นเพียงข้อมูลที่อยู่ตามสื่อสาธารณะ ถ้านายสามารถเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับตัวนายได้ก็จะดีมาก เพราะก่อนหน้านี้ฉันไม่เคยรู้ด้วยซ้ำว่านายเป็นนักร้อง"

"ที่บ้านนายไม่มีทีวีให้ดูรีไร -_-"

"ถึงมีฉันก็ไม่ชอบดู" ฉันหลบหน้า แอบแบ่ปากกลับหลังเขาอย่างหมั่นไส้

"งั้นถ้ามีอะไรส่งสัยนายก็ถามมาแล้วกัน"

"แล้วถ้าเป็นเรื่องที่ฉันไม่รู้และนายไม่ได้บอกเอาไว้ล่ะ มันสามารถมีผลกับเรื่องต่างๆ ได้ในภายหลังนะ"

"นี่นายต้องรู้เรื่องของฉันทุกเรื่องเลยรีไร"

"มันก็ควรจะเป็นแบบนี้"

"คิดจะแต่งงานกับฉันหรือ =_="

ไฉ้... --^

นี่ฉันต้องอยู่กับคนแบบนี้จริงๆ เหรอเนี่ย!!!

ฉันลอบถอนหายใจ "เขาเป็นว่า ไม่ว่าจะเรื่องไหนก็ตามที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับตัวนาย นายต้องบอกฉัน"

แลนสลอตยกขาขึ้นนั่งไขว่ห้าง "นายรู้เรื่องเกี่ยวกับคดีของฉันแล้วใช่ไหม"

ฉันพยักหน้า "แต่เท่าที่มีตามหน้าหนังสือพิมพ์เท่านั้น นายช่วยเล่าให้ฟังอย่างละเอียดได้มั๊ย"

"สนใจเรื่องของฉันขนาดนั้นเชียว -o-~"

"=_=" หน้าตาอย่างนี้สนใจพอมั๊ย

"วันแรกที่เดบิวต์ ฉันไม่คาดคิดมาก่อนเลยว่าจะมีคนสนับสนุนฉันเยอะมากถึงขนาดนั้น อาจเพราะแฟนคลับรู้จักฉันมาก่อนหน้านี้แล้วก็ได้ หลังจากนั้น ฉันก็มีโอกาสได้คบหาและมีเพื่อนเป็นนักร้องหญิง นักแสดงหญิง หรือนางแบบพวกนั้น แต่พอเริ่มสนิทหรือคบหากับใครสักคน พวกผู้หญิงเหล่านั้นก็มักจะถูกลอบทำร้ายตลอด เจนคือเหยื่อรายแรก เธอเป็นเพื่อนผู้หญิงในวงการที่ฉันค่อนข้างสนิทเพราะเดบิวต์ในเวลาไล่เลี่ยกัน ทั้งๆ ที่เธอสามารถจะเป็นศิลปินหญิงที่ยิ่งใหญ่ได้ แต่ตอนนี้เธอกลับทำได้แค่นั้นๆ นอนๆ อยู่ที่บ้านเฉยๆ หลังถูกน้ำกรดสาดโดนเข้าที่ลำคอเมื่อหนึ่งเดือนก่อน"

แลนสลอตนั่งเล่าด้วยสายตาที่ว่างเปล่า เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นเขาจริงจังขึ้นมาได้มากถึงขนาดนี้...

"ผู้หญิงคนอื่น ๆ ก็ถูกลอบทำร้ายพร้อมกับข้อความเตือนว่าให้อยู่ห่างจากฉันเอาไว้"

"หมายความว่าผู้หญิงรอบตัวนายจะต้องถูกลอบทำร้ายทุกคนเลยอย่างนั้นหรอ"

"เฉพาะผู้หญิงที่ฉันสนิทหรือกำลังคบหาอยู่ด้วยเท่านั้นละ"

"ฉันรู้มาว่าทางตำรวจกำลังมุ่งเป้าไปยังกลุ่มแฟนคลับที่ชื่นชอบนายมาก ๆ จนลงทุนทำเรื่องแบบนี้ แล้วนายคุ่นหน้าแฟนคลับคนไหนที่ชอบ

มองนายด้วยสายตาแปลกๆ บ้างหรือเปล่า"

"ไอ้แปลกๆ ที่ว่านั่นหมายถึงยังไง เพราะทุกคนก็มองฉันด้วยสายตาเหมือนๆ กันหมด อีกร้อยล้านล้านคนก็ไม่ได้สังเกตเห็นทุกคนหรอกนะ เวลาที่พบกับแฟนคลับจะถูกจำกัดเวลาไว้ทุกครั้ง"

"น่าแปลกนะ ใครจะรู้เรื่องส่วนตัวของนายได้มากขนาดนั้น พวกเรื่อง ที่ตำราหรือนักทรงกำลังคบกับใคร ที่ไหน เมื่อไหร่ เรื่องพวกนี้แฟนคลับ ไม่ได้รู้กันง่ายๆ นี่"

"แต่ถ้าเป็นพวกสตอลก์เกอร์ก็น่าจะรู้แน่นอน อีกร้อยล้านคนขอขบขันเปิดประทุน คงสังเกตได้ไม่ยาก"

"ผู้หญิงทุกคนจะได้ข้อความเตือนเหมือนๆ กันหมดเลยเธอ"

"ใช่ อย่างผู้หญิงคนล่าสุดที่ไปดูหนังกับฉันก็เพิ่งถูกแทง"

"อะไรนะ... นั่นมันหมายความว่านายไม่ควรสนิทกับผู้หญิงคนไหน ทั้งสิ้นเลยนะสิ!"

"ฮือ"

"แล้วผู้หญิงคนเมื่อไหร่ก็ใคร ถ้าเธอถูกเล่นงานขึ้นมาละ"

"เพื่อนนางแบบนะ ฉันเพิ่งได้คุยกับเธอเมื่อคืนนี้เอง นายต้องเข้าใจนะว่าผู้ชายที่เจอผู้หญิงมาเป็นเดือนๆ อาจจะได้ตายได้"

เฉพาะผู้ชายอย่างนายนะสิที่ทรมานถึงขั้นอยากตาย =_="

"นี่จะบอกว่านายเพิ่งรู้จักเธอก็ตกลงเองกันบนเตียงแล้วหรือ --"

"พูดอะไรเป็นผู้หญิงไปได้ เช็กชื่อกับความรักมันคนละเรื่องกันนี่"

"ในฐานะบอดี้การ์ดของนาย ฉันขอขอร้องว่านายไม่ควรยุ่งกับผู้หญิงคนไหนอีกเลย!" ฉันสั่งเป็นประกาศิต

"นายจะให้ฉันแห้งตายอยู่ตรงนี่หรือไง ☹"

"หัดมีความอดทนจนกว่าจะเจอตัวคนร้ายให้ได้ก่อนสิ"

"อย่างกับว่าฉันไม่เคยคิดอย่างนั้นแหละ ไม่งั้นไม่ทนมาเป็นเดือนๆ หรือก!"

"ไอ้ลามก!"

"ใช่สิ ตูดอย่างนายจะไปเข้าใจอะไร"

"ฉันไม่ใช่ตุ๊ดโวย! ☹"

"แล้วสายตาลวนลามที่หน้าประตูห้องนอนฉันเมื่อกี้มันคืออะไร"

ฮะ...

อ้ากกกกกกกกกกก อยากจะบ้า!!!

ไม่ได้การๆ รีบเปลี่ยนเรื่อง!! "ฉันไม่คิดว่าคนอย่างนายต้องการ บอดี้การ์ดหรอก ผู้หญิงพวกนั้นเยอะมากกว่าที่ควรมี"

"คิดอย่างนั้นหรือ..." แลนสลอตพูดค้างไว้แล้วเดินไปเปิดตู้ลิ้นชัก ที่อยู่ไม่ไกล เขายหยิบซองจดหมายสีแดงออกมาวางบนโต๊ะ

"นี่อะไร"

"ฉันได้รับจดหมายฉบับนี้เมื่อวันก่อน มันวางอยู่บนเตียงของฉัน"

ฉันรีบเปิดจดหมายของสีแดงขึ้นอ่าน มันเป็นกลอนที่เรียงโดยการ ตัดแปะตัวหนังสือจากฟอนต์ที่ถูกออกแบบเอง

'ยืนตรงนี้ ในมุมลับ สุดอับแสง
เธอทิมแทง หัวใจ มีใครอื่น
เกินจะฝัน รักที่ให้ ไม่ได้คืน
น้ำตาเร้น อวบพิช ส่งถึงเธอ'

ฉันนั่งนิ่งไปพักใหญ่...

"เมื่อกี้นายบอกว่าจดหมายฉบับนี้ไปวางอยู่บนเตียงนอนของนาย อย่างนั้นหรือ!!!" ฉันถามเสียงตื่น นี่มันน่าสงสัยของชะมัด เขาควรให้ตำรวจ มาผ่าหน้าห้องเลยมากกว่า!

"เพราะจดหมายฉบับนี้ฉันถึงได้รับหอบอดี้การ์ด"

"เดี๋ยวละ แฟนคลับไม่มีทางเข้ามาในเพนต์เฮ้าส์ของนายได้แน่ๆ แล้วคุณร้ายรายนี้เข้ามาได้อย่างไร"

แลนสลอตส่ายหน้า

"เพราะไอ้รหัสบ้าหนึ่งสองสามสี่นั่นแน่ๆ นายต้องรีบเปลี่ยนมันวันนี้ เลย! --*"

"แล้วฉันจะให้คนมาเปลี่ยนก็แล้วกัน"

"ไม่ได้ นายต้องเป็นคนเปลี่ยนด้วยตัวเอง และต่อไปนี่ห้ามไว้ใจใคร
อีก แม้แต่คนใกล้ตัวก็เถอะ จนกว่าจะจับคนร้ายในคดีนี้ได้ เข้าใจมั๊ย"

"-_- " แลนสลอตนั่งจ้องสีหน้าเครียดๆ ของฉัน

"ปกติมีใครเข้ามาในนี้ได้บ้าง"

"ทุกคนที่ฉันรู้จัก"

"ต่อไปนี่แค่ นายกับฉันเท่านั้นที่รู้รหัสเข้าเพนต์แฮ็ค"

"เฮ้ๆ นายนี่ตื่นตูมจริง ถึงยังงี้เวลาที่ฉันพาผู้หญิงมาในห้อง พวกเธอ
ก็รู้ไอ้รหัสนั้นอยู่ดี"

"ฉันเพิ่งบอกไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมง ว่าให้เลิกยุ่งกับผู้หญิงไปเลย -_-"

"ฉันก็บอกแล้วไงว่าตัดอย่างนายไม่เข้าใจ -_-"

"แล้วฉันก็บอกแล้วด้วยว่าฉันไม่ใช่ตุ๊ดโวย -O-"

"ก็หน้าสวยขนาดนี้..."

ถ้าฉันเฉลยยิ้มหมอนี่คงพูดว่า 'ตุ๊ดซัวร์' แน่ๆ ชิวๆ ทำไงดี

'ก็หน้าสวยขนาดนี้...'

อ้ากกกกกกกกกกก~

"นายเป็นอะไร ปวดท้องหรือ ทำไมบีบเสื่อตัวเองซะแน่น =_="

"เปล่า" กัดหมอน ขวนผ้าม่าน อ้ากกกกก

"ไอ้ประหลาด *-_"

"ฟังนะ นี่คือเพนต์แฮ็คของนาย ที่ที่นายหลับนอนทุกวัน มันควร
จะเป็นที่ที่ปลอดภัยที่สุดไม่ใช่หรือ ถ้าคนร้ายถึงกับเอาจดหมายมาวางไว้
บนเตียงของนาย มันก็หมายความว่าเขาจะเอาชีวิตของนายเมื่อไหร่ก็ได้"

"อ่า...มีบอดี้การ์ดนี่ดีจริงๆ เลยนะ ทำให้ขวัญผวาไปซะทุกเรื่อง"

"ถ้านายยังเป็นแบบนี้ ทันทีที่นายหลับตานอน นายอาจจะตายโดย
ไม่รู้ตัวก็ได้"

"จะพูดเรื่องสยดสยองแบบนี้ขึ้นมาอีกทำไม! ☹"

"ถ้านายอยากให้ฉันทำงานให้ สิ่งแรกเลยก็คือนายต้องไว้ใจฉัน และ
ทันทีที่เกิดเรื่อง ฉันจะเป็นคนแรกๆ ที่ไปหานาย"

"แทนที่จะเป็นอย่างนั้น นายมาอยู่กับฉันเลยดีกว่า"

"ว่าไงนะ"

แลนสลอตยกไหล่ "ย้ายเข้ามาอยู่กับฉันไง"

"ที่พูดเมื่อกี้ฉันไม่ได้หมายถึง..."

"ย้ายเข้ามาเถอะน่า"

"ล้อเล่นใช้มัยเนี่ย ฉันคิดจะเช่าคอนโดฯ ชั้นข้างล่างไว้อยู่แล้ว แต่นั่นก็น่าจะใกล้นายมากพอแล้วนะ"

"นายต้องย้ายเข้ามาอยู่กับฉัน แล้วก็เปลี่ยนเลขพาสเวิร์ดตั้งเง้านั้นให้ฉันด้วย _="

ฉันจ้องแลนสลอตก่อนจะปล่อยเสียงหัวเราะออกมา "ฮ่าๆๆ นายกำลังกลัวอยู่ใช้มัย >O<" เขากลายเป็นลูกหมาตัวน้อยๆ ไปแล้วอะ!

แลนสลอตลุกขึ้นตันหัวฉันเบาๆ ก่อนจะกัดฟันพูด "บอดีการ์ดประจำอะไรหัวเราะเยาะเจ้านาย นายอยากโดนไล่่ออกใช้มัย!"

"..." ฉันหยุดหัวเราะในทันที

ซี ตัวเองอยากทำตัวให้คนอื่นขำทำไม -*-

"ไปเตรียมตัวได้แล้ว วันนี้ฉันมีสัมภาษณ์สารกับต้องไปที่ค่ายเพลงด้วย"

"โอเค ฉันเริ่มงานได้เลยใช้มัย!"

"ไม่ต้องใส่ชุดสูทหรืออะไรให้ยุ่งยากนะ ชุดไปรเวตตามสบายอย่างที่นายใส่นั้นแหละโอเคแล้ว ฉันไม่อยากรู้สึกเหมือนมีคนติดตามอยู่ตลอดเวลา"

"ฉันต้องคอยระวังให้นาย มันก็คือติดตามอยู่แล้วนี่"

"ใส่สูทแล้วฉันรู้สึกอึดอัด"

"ไม่ได้หรอก คนเป็นบอดีการ์ดควรจะ..."

"ถ้าใส่ชุดไปรเวตมาไม่ได้ นายโดนไล่่ออก"

"☹"

คำก็ไล่่ออก สองคำก็ไล่่ออก ไม่รู้ว่าพวกแฟนคลับคลังไคล์ไอน์กร็องตาฟ้าที่สุดจะนิสัยเสียอย่างนี้เข้าไปได้อย่างไร!

หลังเสร็จจากให้สัมภาษณ์นิตยสารฉบับหนึ่ง แลนสลอตก็แวะเข้าไปทำธุระที่ตึกค่ายเพลงของเขาต่ออีกหลายชั่วโมง กว่าทุกอย่างจะเรียบร้อยก็หัวค่ำพอดี พวกสต๊าฟฟ์และทีมงานหลายคนพากันสงสัยเกี่ยวกับเด็กหนุ่มที่เดินตามหลังเขาต้อยๆ อย่างกับลูกเปิด นี่ถ้าฉันใส่ชุดสูทอย่างเป็นทางการล่ะก็คงไม่มีคนถามมากมายขนาดนี้หรอก และดูเหมือนว่าแลนสลอตจะมีความสุขดีกับการที่ต้องตอบคำถามซ้ำๆ กันทั้งวัน บอกว่าฉันเป็นลูกพี่ลูกน้องของเขาบ้างล่ะ เป็นลูกชายคนสวนบ้างล่ะ หรือแม้แต่เป็นพ่อบ้านเขาก็ยังนึกออกมาได้ ปวดประสาทจริงๆ =_=

ขณะนี้ฉันนั่งอยู่บนสปอร์ตคาร์ของเขา ปกติแล้วบอดี้การ์ดควรเป็นคนขับรถให้เจ้านาย แต่เขาเขียนกรานจะขับเองให้ได้ อาจจะเป็นจริงอย่างที่โทนี่พูดก็ได้ว่าหลังจากออกจากโรงเรียนแล้วก็แทบไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นเลย ฉันกำลังรู้สึกเหมือนว่าตัวเองเป็นพี่เลี้ยงด้วยซ้ำ T_T

"นายอยากกินอะไรเป็นพิเศษมั้ย" แลนสลอตถามขึ้นระหว่างที่กำลังขับรถ

"ทำไมเหรอ"

"จะได้ไปกินด้วยกันไง"

"นายอยากกินอะไรก็ตามใจนายสิ ฉันจะยินยอม"

"แล้วนายไม่หิวรีใจ นี่มันจะสองทุ่มแล้วนะ"

"ฉันจะหาอะไรกินที่หลังเอง"

"กินด้วยกันก็ได้ไง แล้วจะได้แวะไปเอาข้าวของของนายกลับบ้านพร้อมกันเลย"

"นี่ ฉันเป็นแฟนนายรีใจ"

"...?"

เอี้ยดตดตดต!

คนขับหักพวงมาลัยอย่างเสียหลักจนถึงกับหยุดรถข้างทางเพื่อรวบรวมสติหลังจากที่ได้ยินประโยคน่าเหลือเชื่อที่เพิ่งออกมาจากปากของฉัน ฉันรีบหุบปากทันที รู้ว่าตัวเองเผลอพูดอะไรออกไปทั้งๆ ที่เขาคิดว่าฉันเป็นผู้ชาย TOT อ้ากกกกกกก!

"นาย!" แลนสลอตหุบพวงมาลัยรถแล้วหันหน้ามาเอาเรื่องฉันอย่างมีอารมณ์

ฉันเฝ้าปากนั่งนิ่งมองไปข้างหน้า

ไม่น่าเลยเรา... ไม่น่าเลย TOT!

"พูดบ้าอะไรของนายนะหา!" แลนสลอตโวยใหญ่

"ฉันเปล่าพูดอะไรสักหน่อย" ดีหน้าตาย

"ยังจะมีหน้า... -_-^"

"ความผิดของนายนั่นแหละ ทำไมต้องปฏิบัติตัวแบบนี้กับคนเป็นบอดีการ์ดด้วย อย่งไรที่ให้อินนั่งอยู่เบาะหน้าข้างๆ นายตอนนี้ก็ด้วย!"

"เจียบไปเลย ฉันจะปฏิบัติตัวกับนายแบบไหนมันก็เรื่องของฉันสิ"

"แต่...!"

"ทำไม มันทำให้ฉันนึกชอบฉันขึ้นมารึไง -O-!"

นายคิดว่า 'ฉันเป็นผู้ชาย!' แล้วทำไมถึงกล้าพูดประโยคนั้นออกมาซะ!

"แค่ชวนกินข้าวแค่นี้ ถ้าไม่อยากกินก็ตามใจนายสิ" ว่าจบก็ออกรถขับต่อไป ปล่อยให้ฉันนั่งหงุดหงิดกับตัวเองที่หลุดปากพูดประโยคน่าอายนั้นออกไป

'นี่ ฉันเป็นแฟนนายรึไง'

โอย แทบจะมุดหัวลงไปใต้รถ...

ผ่านไปไม่กี่นาที ฉันกับแลนสลอตก็เข้ามาอยู่ในภัตตาคารอาหารแห่งหนึ่ง เขาสั่งอาหารที่อยากกินมาสองสามอย่างบนโต๊ะ หนูมตาฟ้าตักอาหารกินล่อตาล่อใจจนฉันยอมเรียกพนักงานมาสั่งอาหารเพิ่ม และฉันเป็นเมนูเดียวกับเขาซะด้วย...

"หึ..."

ทำเป็นหัวเราะในลำคอ นำหมั่นไส้จริงๆ -^-

"ทำไม ข้าอะไรไม่ทราบ"

"อ้อ~ อร่อย" เยาะเย้ยอีก -_-;

"ผักติดฟันนะ" ฉันแก้มองให้หมอนี้เสียหน้า

"จริงหรือ"

"คิก... ^^"

"ไอ้เด็กนี่! ฉันเป็นเจ้านายของแกนะโว้ย!"

":P"

"เออเนี่ย จะว่าไป ไอ้ไม้เสียบผิอย่างนายไม่น่ามาเป็นบอดีการ์ดได้เลยนะ"

"แล้วนายเลือกฉันทำไมละ --^"

"นายดูสะอาดสะอาดอันดี น่าจะเป็นคนรักษาความสะอาด"

"หมายความว่ายังไง" นายมองหาบอดีการ์ดนะ ไม่ใช่แม่บ้าน -*-

"บอดีการ์ดสำหรับฉันไม่ได้มีหน้าที่แค่ระวังหลังให้เท่านั้น ฉันต้องการบอดีการ์ดที่เป็นได้ทุกอย่าง และนายก็ดูเข้าเค้า คนทำความสะอาด คนทำอาหาร คนใช้ เพื่อน คนที่เป็นได้ทุกอย่างยกเว้น 'แฟน' ที่นายอยากเป็น ☺"

"ฉันไม่ได้อยากเป็นแฟนนายนะ ตอนนั้นฉันพูดประชดต่างหาก!"

"จะมาแก้ตัวอะไรตอนนี้นั้นก็ไม่ทันแล้วล่ะ~ ไอ้ตุ๊ด :P"

"นายสิตุ๊ด ☹ พุดจากวงประสาทคนที่ตัวเองคิดว่าเป็นผู้ชายอยู่ได้"

"เอาเป็นว่าหน้าที่นายคือเป็นทุกอย่างที่ฉันต้องการ โอเค?"

โนวาวว!

"แล้วคืนนี้มานอนกับฉันด้วยละ"

พรวดดดด!

ทันทีที่ได้ยินประโยคน่าขนลุกนั้น ฉันก็พ่นน้ำออกมาจากปากอย่างเสียการควบคุม มันพุ่งไปอยู่บนจานข้าวของแลนสลอตอย่างกับจิงโจ้ที่ไม่ปาน คนที่กำลังถือช้อนตั้งใจจะเอาเข้าปากนั่งหน้าชา ไม่อยากเชื่อกับสิ่งที่เห็น...

"แก..." แลนสลอตโยนช้อนลงจานตามเดิม ปรายตาขึ้นมองฉันอย่างกับปีศาจเข้าถึง "แกมัน!!!"

"นายจะพุดเรื่องน่าขนลุกออกมาทำไมเล่า! TOT"

"ผู้ชายนอนด้วยกันมันจะเป็นไรไป นายเองไม่ใช่หรือที่พุดเขย่าขวัญ"

ให้ฉันคิดว่ากำลังจะโดนฆ่าตายคาเตียงเร็วๆ นี่นะ!"

"นั่นมัน..."

"แลนซ์!!!" เสียงแหลมดั่งขึ้นขั้วจิ้งหะสงครามเล็กๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้นเป็นรอบที่สอง ฉันเงยหน้าขึ้นมองหญิงสาวที่คั่นหน้าและจำได้ว่า หล่อนคือผู้หญิงที่เจอในเพนต์เฮ้าส์ของแลนสลอตเมื่อตอนเข้านั้นเอง ที่แขนข้างขวาของหล่อนถูกพันไว้ด้วยผ้าพันแผลทั้งท่อนแขน

"แอนน์..." แลนสลอตลุกขึ้นจากเก้าอี้ ย่นคิ้วมองบาดแผลของหญิงสาว ด้วยสายตาที่เต็มไปด้วยความสงสัย

"จู่ๆ ก็มีคนเอาน้ำร้อนมาสาดใส่แขนฉัน มันเป็นเพราะนายนั่นแหละ ได้ยินมั๊ยว่ามันเป็นเพราะนาย!!!" ผู้หญิงที่ชื่อแอนน์แผดเสียงลั่นร้านจนคนรอบๆ พากันหันมามองเหตุการณ์กันหมด ฉันรีบลุกขึ้นกั้นผู้หญิงคนนั้นไม่ให้เข้าไปใกล้แลนสลอต

"ใจเย็นๆ ก่อนนะคุณ"

"อย่ามาแผ่" หล่อนหันมาจิกตาใส่ฉัน

"คุณแน่ใจได้ยังไงว่าเรื่องที่ถูกน้ำร้อนสาดใส่เป็นเพราะแลนสลอต"

แอนน์หันมาสบตาฉัน "นายไม่รู้รีงว่าเขาเป็นเจ้าชายต้องห้าม อย่่างกับผู้ชายที่ถูกสาปยังงัยงั้นละ และไอ้คนที่ทำแบบนี้กับฉัน มันบอกด้วยว่าให้อยู่ห่างๆ จากเขา แต่ฉันแน่ใจพอมั๊ย!"

"ไอ้คนร้ายจากคดีนั้นอีกแล้วหรือเนี่ย..."

"ฉันเป็นอย่างนี้แล้วจะทำยังไง!!!" หล่อนแผดเสียงขึ้นมามาก เห็นท่าท่าจะเข้าไปจู่โจมแลนสลอต ฉันจึงรีบกั้นหล่อนไว้

"ฉันเสียใจด้วยที่เรื่องแบบนี้ต้องมาเกิดขึ้นกับคุณ และยังคุ้มครองก็ไม่ควรมาเจอเขาอีก"

"คนที่สมควรโดนคือเขาต่างหาก!!! แลนซ์ นายต้องรับผิดชอบนะ คนที่เป็นอย่างนี้ต้องเป็นนายต่างหาก!" แอนน์โวยวายและพยายามจู่โจมหมายจะทำร้ายแลนสลอต ฉันทำได้แค่ดันหล่อนเบาๆ เท่านั้น

"คุณรู้อยู่ก่อนแล้วว่าเขาเป็นเจ้าชายต้องห้าม แล้วคุณมายุ่งกับเขาตั้งแต่แรกทำไม"

"ฉันไม่ยอม! ฉันไม่ยอม!" หล่อนไม่ฟังฉันเลย แถมยังอาละวาดฟาดมือไม่ไปมา

แลนสลอตเดินเข้ามาแตะบ่าฉันสองสามที "เดี๋ยวฉันจัดการเอง"

"แต่..."

เขาพยักหน้าให้เบาๆ ฉันจึงยอมหลีกเลี่ยงแต่โดยดี

"ฉันเสียใจนะ ฉันไม่คิดว่ามันจะเกิดขึ้นกับเธออีกคน ทั้งๆ ที่เราเพิ่งเจอกันแค่วันเดียวเท่านั้น ฉันไม่รู้จริงๆ ว่ามันจะเป็นแบบนี้ ฉันจะติดต่อดีลแพทย์มือดีที่สุดให้หากว่าแขนของเธอเป็นแผลเป็น"

"แค่นั้นนะ 'ไม่พอหรอก' หญิงสาวเงี้ยวฝ่ามือขึ้น ดวงตาทั้งสองข้างของหล่อนมองใบหน้าที่ของแลนสลอตอย่างโกรธแค้น

เพียะ!

ฝ่ามือหนักฟาดอย่างเต็มแรงเข้าที่ใบหน้าที่ของฉัน แอนน์ลงมือหมายจะตบแลนสลอตให้สาแก่ใจ แต่มันเป็นหน้าที่ของฉันที่ต้องปกป้องและดูแลเขา หล่อนเบิกตากว้างเมื่อรู้ว่าคนที่หล่อนเพิ่งตบหน้าไปคือฉัน

"แค่นี้คุณพอใจแล้วใช่ไหม" ฉันพูดเสียงนิ่ง จ้องเข้าไปในดวงตาทั้งสองข้างของหล่อน "ถ้าคุณยังมาข่มขู่หรือแตะต้องเขาอีก คุณจะไม่ได้มีแผลแค่ที่แขนข้างเดียวแน่" สายตาที่ฉันส่งไปพยายามสื่อความหมายว่าไม่ได้ล้อเล่น

แอนน์เฝ้าริมฝีปากกลางอย่างเจ็บใจก่อนจะสะบัดหน้าเดินออกจากภัตตาคารไป ฉันลอบถอนหายใจออกมา ในใจกำลังคิดถึงเรื่องเกี่ยวกับคดีของแลนสลอต

ใครกันนะ...ที่จับตามองเขาอยู่ตลอดเวลา รู้แม้กระทั่งผู้หญิงที่เขามี One night stand ด้วยอย่างลับๆ

Top ♥ 2 : "นี่ ฉันเป็นแฟนนายรีใจ"

By Megan

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

